

Орлин Василев

Триста юнаци – триста
глупаци

В другите приказки има по един цар, но в приказката, която сега ще прочетете, има двама царе. Добри и умни царе били те, защото се събрали един ден и решили:

– Няма да се бием помежду си. Вместо да опустошаваме с войни земите си, ще си ходим на гости като добри приятели.

Както решили, така и направили.

Събрал първият цар придворните си, отбрал и триста най-добри войници и отишъл на гости на втория цар.

Посрещнал го съседът, както цар се посреща. Нагостил го със сто отбрани гозби, почерпил го със сто различни вина и ракии от дълбоките си изби. Хапнали си, пийнали си, а после си подремнали. Като се събудили, събрали се да обсъдят как по-добре да управляват народите си, за да бъдат всички доволни и щастливи.

После отишли на лов. Няма да изброявам колко много елени, фазани, диви свини и зайци изтропали на тоя лов. Ще кажа само, че сто кола дотрябвали, за да се прекара от гората избитият дивеч.

Разчуло се по целия свят това неவிждано царско приятелство. Най-прочутите свирци, артисти и фокусници тръгнали към царските палати да покажат майсторските си свирни, игри и песни.

Двамата царе приятели били толкова радостни, че почнали да играят с артистите, да пеят с певците, да свирят със свирците.

Доволни били и тристата войници, които придружавали знатните гости. По цял ден се изтягали под дебелите сенки на царските градини, похапвали си препечен дивеч и си посръбвали изстудено в бистрите поточета винце. Само една беда ги заплашвала: почнали много да дебелеят, та се чудели дали ще могат да се качат на конете си, когато дойде ден да си тръгнат.

Като минели шест месеца, гостенинът цар се връщал в царството си и почвал да се готви да посрещне още по-богато приятеля си.

На тръгване всеки войник получавал по една жълтица награда за хубавото изтягане под дебелите сенки.

Веселата историйка, която ще ви разкажа, се случила в деня, когато първият цар се връщал от гостуването при втория цар.

За да се не търколят дебелите войници от конете, дружината напредвала съвсем бавно. Вървели, вървели, стигнали до един стар орач. Царят спрял коня си и подхванал разговор с орача:

– Помага бог, старче!

– Дал бог добро, сине.

– Защо не си изорал навреме, дядо?

- Изорах, ама го маньоса.
- Що не си повторил?
- Повторих, ама град го уби.
- Тогава е трябвало да потретиш.
- Потретих, ама още не е покарало.

Засмял се царят на хитрите отговори на стария орач и на тръгване добавил:

– Като си така стар, можеш ли да острижеш триста овни за една сутрин?

- Ако ми паднат под ръка, остригвам ги като нищо!

Сбогувал се царят с орача и отминал с дружината си. Мръкнало се. Спрели край един бистър извор да ношуват. Разпънали палатките, наклали огньовете. Но преди да сложат вечеря, царят свикал всичките си войници.

- Чухте ли какво приказвах с орача? – запитал ги той.
- Чухме – отговорили войниците.
- Ами разбрахте ли нещо от нашия разговор?

Повъртели се войниците, шушукали, допитвали се, па на края признали, че нищо не разбрали от разговора с орача.

– Като сте надебелели, да не сте и оглупели! – разсърдил се царят. – Ако до утре сутрин не отгатнете какво приказвах с орача, всеки от вас ще получи по двадесет и пет удара от дрянова тояга. А докато се не сетите, няма и да ядете.

Като изрекъл заповедта си, царят се прибрал в палатката си и оставил войниците да отгатват тайнствения разговор.

Мислили, мислили войниците – нищо не могли да измислят. Решили да пратят трима души при орача.

Тръгнали пратениците, намерили стареца в колибата му и почнали да го разпитват:

– Старче, кажи ни какво си приказвахте с царя тая сутрин. Ако не ни кажеш – зло ни чака. Вместо ядене ще получим по двадесет и пет дрянови тояги.

– Ще ви кажа – съгласил се старецът, – но преди това искам да ми донесете триста жълтици.

Върнали се пратениците, събрали от другарите си жълтиците и пак отишли при стареца. Изсипали жълтиците в стария му калпак.

– Казвай сега! Когато царят те попита защо не си орал навреме, ти му каза, че си орал, ама било го маньосало. Така ли е?

- Така е.

– Какво искаше да кажеш с това?

– Вашият цар не ме питаше за орането – почнал да обяснява хитрият орач. – Той ме питаше защо не съм се оженил навреме, за да има кой да ми помага. Казах му, че съм се оженил, но булката ми умря.

– Ами като те попита за второто оране и ти му рече, че град го е убило, какво искаше да кажеш?

– Рекох му, че съм се оженил втори път, ама стана война, та синовете ми ги изтреби градушка.

Чудели се войниците и продължавали да разпитват:

– Царят те попита защо не си изорал за трети път. Ти му каза, че си изорал, ама още не е покарало. Какво пък искаше да кажеш с това?

– Третия път той искаше да знае защо не ме отменят внуците ми. Рекох му, че още не са покарали, защото са малки за работа.

– Дотука е ясно – съгласили се пратениците. – Кажи ни сега, кога ще стрижеш овните? Триста, овни не се стрижат толкова лесно.

– Охо – подвикнал весело старецът. – Работата с овните свърши – аз вече ги остригах.

– Дай да видим вълната!

– Ето я вълната! – засмял се старецът и посочил калпака с жълтиците. – Царят вас смяташе за овни, та ме попита бих ли могъл да ви накажа, задето не само сте надебелели, ами сте и оглупели.

Навели засрамено глави пратениците, излезли от колибата на стареца и тръгнали да разкажат на другарите си как един прост орач може да бъде по-хитър от триста глупави юнаци.

КРАЙ

© Орлин Василев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8921>]